

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **A. K.**, zastoupeného Mgr. Lilianou Křístkovou, advokátkou, se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. ledna 2014, č. j. OAM-226/ZA-ZA08-P05-2013 ,v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. srpna 2015, č. j. 29 Az 42/2014 - 81,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Lilianě Křístkové, advokátce, se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, Praha 2, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4 114 Kč, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce, státní příslušník X, ročník X (jeho identita byla stanovena jen na základě čestného prohlášení, žádné doklady nepředložil), podal žádost o mezinárodní ochranu, v níž a v následném pohovoru uvedl, že je kurdské národnosti, svobodný a vyznává islám. Má základní vzdělání, v rodné oblasti Mardin (vesnice Savur) se živil od dětství jako pastevec. Do České republiky přicestoval tajně v kamionu (Istanbul – Brno) v červenci 2013. Žádost o udělení mezinárodní ochrany odůvodnil každodenními problémy s policií při cestě na horské pastviny, které zaznamenali i jiní pastevci; policie jej podezírala z toho, že nosí jídlo „teroristům“ z PKK, skrývajícím se v horách – vyslýchali jej, jídlo mu brali, bili jej a ponižovali, někdy ho i zadrželi na policejní stanici. To se mělo dít dlouhodobě, cca od roku 2002 až do jeho odjezdu z Turecka. Své problémy nikde nehlásil, nemělo by to smysl. Nikdy nebyl trestně stíhán. Nechce nastoupit základní povinnou vojenskou službu v turecké armádě, hrozí mu za to postih.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. ledna 2014, č. j. OAM-226/ZA-ZA08-P05-2013, rozhodl, že se žadateli mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, neuděluje. Žalobce napadl citované rozhodnutí žalobou, kterou Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) výše uvedeným rozsudkem zamítl.

[3] Proti rozhodnutí krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) dne 10. září 2015 kasační stížnost spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku. Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud podle něj řádně nezkoumal, zda jsou dány podmínky zejména dle § 12 písm. b), § 14, popř. dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Nelze mu klást k tíži, že své problémy nikde nehlásil, když to byla právě policie, která jej ponižovala a bila. V jeho případě tak došlo k „selhání vnitrostátní ochrany“ ve smyslu § 14a zákona o azylu. Dovolával se též humanitárního azylu a tvrdil, že správní uvážení překročilo meze zákona, resp. že zákon správní orgán vyložil příliš úzce; v jeho případě jsou dány důvody zvláštního zřetele a napadené správní rozhodnutí mělo být jako nepřezkoumatelné zrušeno.

[4] K podané kasační stížnosti se vyjádřil i žalovaný správní orgán, který popřel její oprávněnost a poukázal na totožnost kasačních a žalobních námitek. Navrhl kasační stížnost zamítnout pro nedůvodnost.

[5] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyla splněna podmínka přijatelnosti kasační stížnosti, tedy přesah vlastních zájmů stěžovatele, ostatně nic v tomto směru ani sám stěžovatel netvrdil, a proto ji svým rozhodnutím odmítl. Ač by takové usnesení nemuselo podle § 104a odst. 3 s. ř. s. vůbec obsahovat odůvodnění, Nejvyšší správní soud přesto stručné odůvodnění připojuje.

[6] Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ představuje neurčitý právní pojem, který je v ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení ze dne 26. dubna 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 2) vykládán tak, že kasační stížnost bude posouzena jako přijatelná v případě, že (1) vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nutno ovšem konstatovat, že své kasační námítky stěžovatel předestřel ve velmi vágní podobě, nadto se s judikaturou vymezenými důvody přijatelnosti kasační stížnosti mívá.

[7] Již jen nad rámec nutného lze poukázat na to, že stěžovatel nezpochybňuje závěr, že by byl vystaven pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, ani že by mu měl svědčit důvod podle § 13 zákona o azylu (tj. azyl za účelem sloučení rodiny), resp. obdobně důvod podle § 14b zákona o azylu. Své kasační námítky směřuje pouze do oblasti tzv. „konvenčního“ azylu podle § 12 písm. b), humanitárního azylu podle § 14, resp. doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Namítá nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, resp. rozhodnutí krajského soudu o těchto otázkách, tuto vadu však Nejvyšší správní soud neshledal. Je pravda, že odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je v tomto ohledu stručné, nicméně je také pravda, že na udělení humanitárního důvodu právní nárok není a že záleží na správní úvaze o důvodech hodných zvláštního zřetele; takové však stěžovatel netvrdil, ostatně i v kasační stížnosti se omezil na nekonkrétní námítku, že toto ustanovení zákona správní orgán a soud vykládají příliš úzce. K obavám z pokračování jednání policistů v případě jeho návratu žalovaný přesvědčivě poukázal na to, že podle tvrzení stěžovatele mělo jít o dlouhodobou situaci, v níž se ocital pravidelně (denně) téměř 10 let, a to jen v souvislosti s tím, že chodil jako pastevec do hor s větším množstvím jídla, takže policisté pojímali podezření ze zásobování hledaných osob v horách se ukrývajících, nikoli přímo v souvislosti s příslušností stěžovatele ke kurdské národnosti. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že jde o praxi v moderním demokratickém právním státě nepřijatelnou a že ji stěžovatel mohl oprávněně pociťovat tíživě, na straně druhé však z ničeho nelze dovodit, že by šlo o jednání v intenzitě nebezpečí vážné újmy

pokračování

podle § 14a zákona o azylu, resp. hrozící újmy v intenzitě pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu.

[8] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že žádný důvod přijatelnosti z kasační stížnosti a napadeného rozsudku nezjistil, pročež kasační stížnost odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[9] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud pro jeho bezpředmětnost nerozhodoval, neboť odkladný účinek byl s kasační stížností spojen ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[11] Právní zástupkyně stěžovatele byla ustanovena již v řízení před krajským soudem (usnesení Městského soudu v Praze č. j. 2 Az 6/2014 - 28 ze dne 9. května 2014, před postoupením věci Krajskému soudu v Hradci Králové). Podle § 35 odst. 8 na konci s. ř. s. takto ustanovený advokát zastupuje stěžovatele i v řízení o kasační stížnosti. Podle § 35 odst. 8 část věty první za středníkem s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta stát. Podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a podle obsahu spisu Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené advokátce úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (návrh ve věci samé – kasační stížnost), za nějž jí náleží odměna ve výši 3 100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ještě náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč. Ustanovená zástupkyně v řízení před krajským soudem tvrdila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty, a i krajský soud ji za plátkyni daně z přidané hodnoty považoval, výsledná částka se tudíž zvyšuje o 21% daň, celkem na částku 4 114 Kč. Odměna bude z účtu Nejvyššího správního soudu vyplacena v přiměřené jednoměsíční lhůtě.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. října 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu